

РЕШЕНИЕ

№ 1355

гр. Пловдив, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Божидар Ив. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Кърпачев Административно
наказателно дело № 20225330203019 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Обжалвано е Наказателно постановление № **16-003222/01.07.2021г.**,
издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“, гр. Пловдив, с
което на **„Астра билдинг груп“ ЕООД, ЕИК ******* е наложена
имуществена санкция в размер на **1500 лв.**

В хода на целия административно наказателен процес (на два пъти
пред районен съд- Пловдив и пред Административен съд-Пловдив) се моли
за отмяна на НП, като се излагат следните съображения:

-процесният работник- И.С. никога не бил в трудовоправни отношения
с наказания субект, за да възникне необходимостта от сключване на трудов
договор с него;

-управителят на наказания субект не бил присъствал на съставяне и
въръчване на АУАН;

-отношенията между Астра Билдинг груп и работната бригада на А.Х.,
били като договор за поръчка, а не като за трудов договор;

-следвало да се дискредитират показанията на актосъставителя,
доколкото същият нямал лични впечатления от извършеното нарушение и не
бил провел непосредствен разговор с И.С..

Въззиваемата страна счита жалбата за неоснователна. Моли за

потвърждаване на НП. **Претендира разноси.**

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото **потвърждаване** по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТВОТА

В АУАН и НП е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 21.05.2021г. е извършена проверка на строителен обект - „Премахване на склад" в гр. Пловдив, ул. „Радецки" № 25. Съгласно сключен договор от 20.04.2021г. премахването се извършва от „Астра билдинг груп" ЕООД. При проверката на място на строителния обект е установено, че работници са качени от органите на полицията в микробус, за да бъдат отведени на разпит в Ш-то РПУ, гр. Пловдив. Впоследствие от Районна прокуратура - Пловдив е предоставен протокол за разпит на И.Г.С., от който се установява, **че И.Г.С. е започнал работа на обекта считано от 21.05.2021г., с установено работно време и уговорено трудово възнаграждение.**

От извършената проверка на място на строителния обект на 21.05.2021г. и от предоставения протокол за разпит на свидетеля И.Г.С. е установено, че **към 21.05.2021г. на строителния обект** в гр. Пловдив, ул. „Радецки" № 25, от страна на дружеството - работодател „Астра билдинг груп" ЕООД **е приет на работа като общ работник И.Г.С., ЕГН *******, при установени елементи на трудово правоотношение - работно време, работно място и уговорено трудово възнаграждение, **без да е сключен с него трудов договор в писмена форма.**

Съдът намира, че изложеното в АУАН и НП изцяло отговаря на реализиралото се в действителността. В тази връзка съобрази, че съгласно **чл.**

416, ал.1 КТ редовно издаденият по реда на КТ АУАН **има презумптивна доказателствена сила до доказване на обратното.**

В процесния случай, при **лежаща върху жалбоподателя тежест да обори презумптивната доказателствена сила на констатациите в АУАН**, същият не е ангажирал нито едно доказателство, което да е несъвместимо с тях.

Нещо повече, според настоящия състав **всички събрани по делото доказателства** не само не опровергават, ами точно обратното- **затвърждават констатациите в АУАН.**

На първо място такова доказателство е приложеният по преписката Договор за премахване на сгради от 20.04.2021г., от който се установява, че именно Астра Билдинг груп е било лицето, което е извършвало строително монтажните работи в поземления имот, находящ се на ул. Радецки № 25, където е констатирано нарушението.

На следващо място са показанията на актосъставителя, който при разпита си пред настоящия състав **с подробности установи всички елементи на извършеното нарушение:**

- работодателя: Астра Билдинг Груп;
- работник: И.Г.С.;
- работно място- Строителен Обект, находящ се на ул. Радецки № 25;
- естество на трудовите задължения на работника: **да извършва обща работа като чисти, изнася дъски, греди, ламарини, тухли;**
- работно време (от 08.00 до 17.00 часа) с почивки през работното време;
- начин на изпълнение на трудовите задължения-с инструменти на работодателя, след проведен инструктаж;
- начин на изплащане на възнаграждението: надница в размер на 50 лева, изплащана ежедневно;
- липса на трудов договор между работник и работодател;
- време на постъпване на работа- към датата на вмененото нарушение- 21.05.2021г. И.С. вече работел на обекта от около 4 дни.

Изцяло неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че показанията на актосъставителя следвало да се дискредитират, доколкото

същият не бил провел непосредствен разговор с работника И.С..

В чл. 402 КТ липсва възведено изискване контролните органи да установяват нарушения на трудовото законодателство само въз основа на непосредствен контакт със съответните работници. Точно обратното, предвидени са всеобхватни **правомощия на контролните органи да събират всякакви обяснения, сведения, документи и други доказателствени материали,** които могат да имат отношение към установяване на обективната истина, както всички работодатели, работници и държавни институции са длъжни да им оказват съдействие при събиране на релевантната информация.

Именно в стриктно изпълнение на законовите си правомощия е процедирал актосъставителя в процесния случай, като при невъзможност да проведе личен разпит на работника С. се е снабдил с протокола за разпит по ДП 289/2021г.

В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 14, ал.2 НПК, според която **доказателствата и доказателствените средства не могат да имат предварително определена сила.** Тази разпоредба намира субсидиарно приложение и в процеса по ЗАНН на основание чл. 84 ЗАНН. Поради изложеното няма как пред актосъставителите да се поставя изискване да установяват нарушението само въз основа на непосредствен разпит на съответния работник, а могат да използват всяка налична и достъпна за тях информация. Точно така е процедирано и в процесния случай.

Така и Решение № 919/19.5.2022г. на Административен Съд – гр. Пловдив, XXIV касационен състав, к.а.н.д. № 754 по описа на съда за 2022 г.

Не на последно място, във връзка с възраженията на жалбоподателя, следва да се отбележи, че действително в показанията си актосъставителят **не възпроизвежда свои собствени непосредствени наблюдения досежно елементите на трудовото правоотношение,** а преразказва разбраното от разпита на св. С.. В тази част, доколкото пресъздават мисловното съдържание на друг свидетел, **показанията на актосъставителя имат произведен характер.**

Същевременно съгласно трайната съдебна практика производните доказателства могат да се използват в три случая:

- 1/ за разкриване на първични доказателства;
- 2/ за проверка на първичните доказателства;

3 / вместо първичните доказателства в случаите, когато те са недостъпни.

Така Решение № 374 от 19.11.2015 г. по н. д. № 1107 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение, Решение № 194 от 05.10.2016 г. по н. д. № 531 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение, Решение № 282/ 09 март 2017 година, първо наказателно отделение, дело № 1222 по описа за 2016г., Решение № 65 от 10.04.2014 г. по нак. д. № 47/2014 г. на Върховен касационен съд, Решение № 93 от 21.05.2014 г. по нак. д. № 161 / 2014 г. на Върховен касационен съд, Решение № 489 от 25.03.2010 г. по н. д. № 475 / 2009 г. на Върховен Касационен съд, Решение №73/20.07.2020 по дело №166/2020, Решение № 308 от 31.05.2010 г. по н. д. № 255 / 2010 г. на Върховен касационен съд и много други.

Процесният случай е типичен пример за третата алтернатива, а именно **първичните доказателства (показания на св. И.С.) са недостъпни**, поради невъзможността на две съдебни инстанции свидетелят да се издири и призове за непосредствен разпит от съда, поради което **не съществува пречка неговите изявления да се приобщят** сред годната доказателствена маса по делото **посредством производните по характера си показания на актосъставителя.**

В този смисъл се споделят изцяло съображенията в отменителното решение на ПАС по АНД 542/2022, че **съдът не може да използва при формиране на собствените си изводи протокола за разпит по ДП 289/2021г. Не съществува пречка, обаче същата информация да се приобщи по делото посредством показанията на актосъставителя.**

Противно на възраженията на жалбоподателя, заявеното от актосъставителя не се разколебава от показанията на св. А.Х. и св. С.Б.. Действително същите установяват, че А.Х. превозвал до обекта на работодателя група от около 7-8 човека, всички от село Кричим, и всички от турското малцинство.

От показанията й на двамата свидетели- Х. и Б. се установява обаче по категоричен начин, че **И.С. не е бил част от тяхната работна бригада**, поради което всички възражения на защитата относими към отношенията, които работната бригада на А.Х. е имала с Астра Билдинг Груп **са изцяло ирелевантни към изводите дали отношенията между наказания субект и**

И.С. са имали трудово правен характер.

В този смисъл следва да се съобразят изричните показания на актосъставителя, че от разпита на И.С. разбрал, че **същият сам си търсил работа, сам си намерил работата в Астра Билдинг груп и не бил част от никаква работна бригада.**

В този смисъл са и показанията на св. Х. и св. Б., че освен работниците от тяхната бригада, **на обекта работели същата работа и други работници, част от които не били от малцинството, като едно от лицата се казвало И..** В тези думи на св. Х. и Б. съдът намира допълнителен аргумент да кредитира показанията на актосъставителя.

Противно на възраженията на жалбоподателя изводите за налично трудово правоотношение между Астра Билдинг Груп и И.С. не се опровергават и от показанията на **св. Ч., доколкото същите касаят работната бригада на А.Х.,** а по-горе вече се установи, че **И.С. не е бил част от тази работна бригада.**

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Компетентността на актосъставителя и на административно наказващия орган не е оспорена от страните, и се установява от чл. 21, ал.2 вр. чл. 21, ал.4 т.3 и чл. 16, ал.4, т.2 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“ (Приет с ПМС № 2 от 13.01.2014 г. Обн. ДВ. бр.6 от 21 Януари 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.28 от 29 Март 2018), както и от приложената по делото Заповед № 3-0058 /11.02.2014г. на изпълнителен директор на ИА ГИТ.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. Нарушението е извършено и установено на 21.05.2021г., АУАН е издаден на 09.06.2021г., а НП - на 01.07.2021г., тоест преди погасяване на административно наказателната отговорност на дееца.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, изцяло кореспондира на тази посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП подробно

са изброени обективните признаци на допуснатото нарушение и нарушените правни норми.

Противно на възраженията в жалбата, АУАН е съставен в присъствието на управителя на жалбоподателя и лично е подписан от него, като това обстоятелство е изрично удостоверено в разписката под АУАН, от която е видно, че той е връчен и предявен на нарушителя на датата на съставянето му.

Освен това от показанията на актосъставителя се установи, че същият е изискал писмени обяснения от управителя преди съставянето на АУАН, като впоследствие му е предоставена и възможност за подаване на писмени възражения, от която възможност наказаният субект се е възползвал, видно от представените по преписката писмени възражения № 21061042/14.06/2021г., тоест не може да се говори за каквото и да било ограничаване на правото на защита.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Преди да се пристъпи към по подробен анализ на съставомерността на деянието от правна страна, следва да се разграничи като принципно положение приложното поле на административните състави по чл. 61, ал.1 КТ и чл. 62, ал.1 КТ.

От систематичното тълкуване на двете разпоредби следва, че чл. 61, ал.1 КТ намира приложение, когато между работодателя и работника има сключен трудов договор в писмена форма, но това е сторено несвоевременно, след като работника вече е започнал да упражнява труд при работодателя. Приложното поле на чл. 62, ал.1 КТ е в случаите, когато работникът е приет на работа, но между страните изобщо не е сключен трудов договор макар и със закъснение.

Така изрично Решение № 2693 от 14.12.2018 г. по к. адм. н. д. № 2942 / 2018 г. на XXI състав на Административен съд - Пловдив. Решение № 2325 от 09.11.2018 г. по к. адм. н. д. № 2017 / 2018 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2290 от 08.11.2018 г. по к. адм. н. д. № 2701 / 2018 г. на XXIII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2281 от 07.11.2018 г. по к. адм. н. д. № 1822 / 2018 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2281 от 07.11.2018 г.

по к. адм. н. д. № 1822 / 2018 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2290 от 08.11.2018 г. по к. адм. н. д. № 2701 / 2018 г. на XXIII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1541 от 02.07.2018 г. по к. адм. н. д. № 849 / 2018 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1327 от 13.06.2018 г. по к. адм. н. д. № 1404 / 2018 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 249 от 08.02.2018 г. по к. адм. н. д. № 3354 / 2017 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив.

С оглед направеното разграничение се налага извод, че съставомерните елементи на административния състав по чл. 62, ал.1 КТ са следните:

-постъпване на работа, тоест реално полагане на труд от работника със съдържание отговарящо на уговорената трудова функция;

-характер на правоотношението между страните като трудово, а не като гражданско към момента на установеното полагане на труд;

-липса на сключен трудов договор към момента на проверката.

Всички гореизброени елементи в конкретния случай са налице, предвид приетата за установена фактическа обстановка.

Съгласно чл. 1, ал.2 от Кодекса на труда отношенията между страните **по предоставяне на работна сила** следва да се уредят безусловно с трудов договор в писмена форма.

С оглед гореизложеното, същественият въпрос относно съставомерността на деянието е преценката дали с оглед **действителното съдържание на отношенията между страните** към момента на извършване на проверката от ДИТ е било наложително сключването на трудов договор или отношенията им към този момент е могло валидно да се регулират от разпоредбите на гражданския договор за изработка, който може да бъде и неформален, тоест да се сключи само в устна форма.

Като в теорията, така и в практиката безспорно се приема, че въпреки някои прилики, трудовият договор и гражданският договор /за изработка/ имат съществени отлики, които дефинират и различното им приложно поле:

- на първо място, различен е **предметът** на двата договора. Договор за изработка се сключва за постигане **на определен трудов резултат**, за

изработване на готов продукт, произведение или на услуга с ясно очертани и уговорени между страните параметри и характеристики. Предмет на трудовия договор е предоставянето от работника и използването от работодателя на работната сила на работника или „живия труд в процеса на неговото отдаване“, при условия създадени от работодателя. Работната сила е благо, което се съдържа в личността на нейния носител и е неотделимо от нея. Поради това предоставянето ѝ на друго лице да я използва може да стане единствено като самата личност на нейния носител се постави в известна икономическа и юридическа зависимост от волята на този, комуто се предоставя. В тази връзка, като първи практически разграничителен критерий се очертава характера на договореностите между страните. Наличието на уговорен конкретен резултат, достатъчно индивидуализиран като количество, качество и технически спецификации е индиция за наличие на граждански отношения, а отсъствието на подобни конкретно договорени параметри е свидетелство, че всъщност работникът дължи не резултат, а „живия си труд“.

- различни са и вътрешните отношения между страните. При договора за изработка изпълнителят е самостоятелен и независим от този, който му поръчва работата. Поръчващият не се интересува от организацията на труда, нито я създава. Изпълнителят сам организира своята дейност и постига резултата. При трудовия договор изпълнителят- работник е подчинен и зависим от работодателя. Той работи под негов контрол, указания и трудов ред. В този смисъл същностна характеристика на задълженията на работника е спазването на работно време и трудова дисциплина. Различно е мястото на изпълнение на договора. При изработката то се определя от самия изпълнител и поначало е по мястото на осъществяване на неговата стопанска дейност. Трудовият договор от своя страна се изпълнява в мястото на работа, което се определя по взаимно съгласие на страните и поначало е в седалището или мястото на дейност на работодателя. Не на последно място договорът за изработка се изпълнява по правило със средства за производство на изпълнителя, а трудовият договор се изпълнява с материали, оръдия и предмети на труда на работодателя. Използването на „живия труд“ на работника става винаги при веществени условия,

създадени от работодателя, който е техен собственик. В този смисъл като индиция, че действителния характер на отношението между страните е такъв по предоставяне на работната сила или на „жив труд“ следва да се ценят наличието на задължение работата да се извърши на обект или на работна площадка на работодателя и/или при определено от него работно време и/или с осигурени от него условия на труд, средства и материали. Обратно, извършването на работата в цех/работилница/предприятие на изпълнителя, с негови собствени средства и материали и по време, когато той самия прецени за удачно, стига да бъде спазен крайния срок за постигане на резултата представляват индиция за наличие на чисто граждански отношения.

- договорът за изработка предполага еднократно изпълнение на определена задача. С изпълнението ѝ той изчерпва значението си и се прекратява. Трудовият договор предполага продължаващо и многократно изпълнение на еднотипни трудови операции, които следват една след друга, повтарят се неограничен брой пъти и никога не се изчерпват. В този смисъл уговорка, че отношенията на страните ще траят безсрочно е сериозна индиция за наличие на трудово правоотношение, като тук следва да се съобрази и че в чл. 68 и чл. 70 от КТ изрично е предвидено, че трудовият договор също може да бъде сключен за определен срок.
- различно е разпределението на риска. При договора за изработка рискът е за изпълнителя. Той се задължава да достави определен трудов резултат и ако не го постигне, той няма право на възнаграждение. При трудовия договор рискът е за работодателя. Работникът дължи работната си сила, тоест полагане на известни трудови усилия, като заплащането на трудова възнаграждение се дължи безусловно. В тази връзка в чл. 247 КТ са предвидени две системи за заплащане на труда при трудовото правоотношение - повременна и според изработеното (сделна). При повременната система размерът на трудовото възнаграждение се определя според продължителността на работното време и може да бъде определено за час, за ден, за седмица, месец, както и за повече от един месец. При този начин на определяне на трудовото възнаграждение не се измерва количеството извършена работа, а времето през което работникът или служителят е престиралял труда си. При

сделната система работодателят определя т.нар. разценка или трудови норми, които определят желаната и изискуема интензивност на простиращия труд. И в двата случая обаче възнаграждението се дължи за положени трудови усилия, без оглед на конкретно постигнатия резултат. В този смисъл практически критерий за разграничение е уговореният начин за заплащане на възнаграждението. Наличието на уговорка то да се изплаща месечно или ежедневно е сериозна индигия за трудов характер на правоотношението, докато при договор за изработка възнаграждението би се дължало едва след простиране на конкретно уговорения резултат и би се намирало във функционална връзка с неговото количество и качество.

Важно е да се уточни, че ниито един от гореизброените критерии не е абсолютен, а те представляват само индигии за характера на взаимоотношенията между страните. Дори и при липса на уговорки досежно един от елементите на трудовото правоотношение (работно време, трудово възнаграждение, място на работа), ако от съвкупния анализ на всички обстоятелства по делото може да се направи несъмнен извод, че предмет на задължението на работника:

-е не конкретен резултат

-а работната му сила или „живия труд в процеса на неговото осъществяване“

характера на създаденото правоотношение е трудов, което безусловно налага сключване на трудов договор в писмена форма.

В този смисъл Трудово Право, Шесто издание, автор Васил Мръчков, стр. 197-200, както и Коментар на Кодекса на труда, десето издание, авторски колектив, стр 28-33.

В този смисъл и трайната съдебна практика на Административен съд Пловдив- Решение № 559 от 12.03.2019 г. по к. адм. н. д. № 163 / 2019 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 52 от 10.01.2019 г. по к. адм. н. д. № 3356 / 2018 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1226 от 15.06.2016 г. по н. д. № 1252 / 2016 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1233 от 15.06.2016 г. по н. д. № 1189 / 2016 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 391 от 20.02.2018 г. по к. адм.

н. д. № 3705 / 2017 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1616 от 11.10.2017 г. по н. д. № 1500 / 2017 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

В конкретния случай предвид установените по делото обстоятелства досежно:

- съдържанието на задълженията на И.С. - да извършва обща работа като чисти, изнася дъски, греди, ламарини, тухли
- уговореният начин на заплащане на възнаграждението- дневна надница, без оглед на постигнатите резултати;
- уговореният начин на изпълнение на задълженията - на обекта на работодателя, със средства на труда предоставени от работодателя, при спазване на уговорено работно време и след проведен инструктаж за безопасност на труда

по един категоричен начин се разкрива трудовият характер на правоотношенията между Астра билдинг груп и И.С..

В тази връзка следва да се съобрази и вече наличната практика на Административен съд Пловдив по същия казус, с която е приет трудов характер на правоотношенията с всички останали работници, полагащи труд на същия обект, по същото време, като са потвърдени всички издадени наказателни постановления.

Така Решение № 684 от 19.04.2022 г. по к. адм. н. д. № 455 / 2022 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1058 от 10.06.2022 г. по к. адм. н. д. № 453 / 2022 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 856 от 13.05.2022 г. по к. адм. н. д. № 388 / 2022 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 540 от 29.03.2022 г. по к. адм. н. д. № 167 / 2022 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

С оглед всичко гореизложено, а и предвид липсата на твърдения и представени доказателства за сключен трудов договор с работника И.С. извършването на нарушението се явява доказано.

ПО ВЪЗМОЖНОСТТА ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 28 ЗАНН.

Тук следва да се отбележи, че с оглед специфичните обществени отношения, предмет на регулация с КТ и тяхната особена обществена значимост законодателят **в чл. 415в КТ е въвел специална уредба на маловажния случай на административни нарушения по КТ**, която се отличава от общия случай на чл. 28 ЗАНН в две направления:

- в чл. 415в КТ са въведени специфични критерии, които биха обусловили случая като маловажен за разлика от чл.28 ЗАНН, вр. чл. 93, т.9 НК;
- при маловажния случай по КТ е предвидена по-лека наказуемост за разлика от чл. 28 ЗАНН, когато санкция изобщо не се налага.

В същото време в задължителната съдебна практика- **Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г. на Върховен административен съд** е прието, че **специалният състав** по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно" административно нарушение по **чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН**.

От друга страна в чл. 415в, ал.2 КТ изрично е посочено, че **не могат да бъдат маловажен случай нарушения по чл. 61,ал.1 КТ, чл. 62, ал.2 КТ и чл. 63, ал.1, и 2 КТ**. Тоест с оглед особената значимост на тези състави за охрана на трудовите права на работниците и служителите законодателят по императивен път е предопределил, че **за тези нарушения винаги следва да се носи административно –наказателна отговорност**.

В този смисъл е и практиката на административен съд Пловдив- Решение № 1076 от 16.05.2019 г. по к. адм. н. д. № 677 / 2019 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1024 от 13.06.2017 г. по н. д. № 1038 / 2017 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 376 от 14.03.2017 г. по н. д. № 37 / 2017 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 784 от 20.04.2015 г. по н. д. № 396 / 2015 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2100 от 30.10.2015 г. по н. д. № 1633/2015 г. на Административен съд – Пловдив.

Наложената санкция е в рамките на законоустановения минимум по чл. 414, ал.3 КТ, поради което по-нататъшни съображения по този въпрос не се дължат, а НП следва да се потвърди.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора, съгласно новелата на чл. 63д ЗАНН въззиваемата страна има право на разноски.

Изрично следва да се съобрази редакцията на чл. 63д, ал.3 ЗАНН, според която държавните органи и юридическите лица имат право на присъждане на разноски, **ако са защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.** Точно такъв е и случая с Н. К., която видно от представеното пълномощно е именно друг служител с юридическо образование и по-конкретно началник отдел „Административно, информационно и правно осигуряване“ В ДИТ-Пловдив.

Предвид фактическата и правна сложност на делото, която е ниска и не се отличава от типичния случай, възнаграждението следва да се фиксира **в рамките на минимума определен в чл. 27е НЗПП,** а именно **по 80 лева за инстанция, или общо 240 лева** за двете производства пред Районен съд и за КАНД 542/2022 по описа на Административен съд Пловдив.

По аргумент от т.6 от ДР на АПК, вр. чл. 63д ЗАНН, вр. чл. 27 ГПК разноските следва да се присъдят **в полза на юридическото лице, разпоредител с бюджетни кредити, в чиято структура е включен наказващия орган.** В случая това е Изпълнителна Агенция "Главна Инспекция по Труда", която видно от чл. 2 и 3 от Устройствения ѝ правилник представлява юридическо лице на бюджетна издръжка и второстепенен разпоредител с бюджетни кредити към министъра на труда и социалната политика.

Констатира се също така, че на съдебна фаза, са сторени разноски за изплатено възнаграждение на свидетел в размер на **20 лв.** Предвид изхода от правния спор, на основание т.2.а от **Тълкувателно решение № 3 от 8.IV.1985 г. по н. д. № 98/84 г., ОСНК,** същите следва да се възложат върху жалбоподателя.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно

постановление

№ 16-

003222/01.07.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“, гр. Пловдив, с което на **„Астра билдинг груп“ ЕООД, ЕИК ******* е наложена имуществена санкция в размер на **1500 лв.**

ОСЪЖДА „Астра билдинг груп“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати в полза на **Изпълнителна Агенция "Главна Инспекция по Труда"** сумата от **240** лева, представляваща съдебни разноски по АНД 5611/2021 по описа на ПРС, КАНД 542/2022 по описа на Пловдивски административен съд и АНД 3019/2022 по описа на ПРС.

ОСЪЖДА „Астра билдинг груп“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати по сметка на РС-Пловдив, в полза на бюджета на съдебната власт сумата от **20 лева**, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____